

žino so resnično usmilenja in pomoči vredni, ker so po nedolžnem ob vse svoje premoženje in stanje prišli, ker si niso mogli nič živeža oteti. Nekterim so še dnarji zgoreli, in tako so prisiljeni druge dobrotljive ljudi milošnje prositi. Ker jim je vse pogorelo, da je njih škoda na 10.000 fl. cenjena, se vé, da ne bodo toliko dobili, da bi si zopet hiše, hleve, pode in druge reči napravili. Ker niso bili za-varovani, je njih nesreča še večja. Ker so taki reveži, jih perporočam usmiljenim in dobrotljivim ljudem, če jim zamore kdo kaj pomagati, naj bo v dnarjih ali v obleki, s platnom ali predivom ali v družih rečeh. Saj nesrečni pogorelec vse za dobro vzame, kar mu kdo dá. V Ljubljani naj dobrot-niki gospodu vredniku „Novic“ svoje darove izročijo, po drugih krajih naj jih svojim gospodom fajmoštrom pošljejo, bližnji naj jih gospodu fajmoštru Francu Smoliču v Dobrovi dajo, da bo vse po pravici razdeljeno. Ker se le-tos povsod slaba letina zavolj dolge suše kaže, ni upati, da bi ti reveži samo po bližnjih krajih veliko dobili; zato se tudi na daljne kraje prošnje pošljejo, da bi se jim pomagalo. Lepo, lepo prosijo vbogajme! Zagorc.

Iz Ljubljane. 15. sept. Njeno c. k. Velikanstvo, Ce-sarica Maria Ana so pogorelcom v Lašicah 300 fl. pre-milostljivo podarili. — 10. t. m. so Nj. ekscelencija gosp. deželni poglavar čast. gospod profesorju Metelko-tu od cesarja podeljeni zlati križec z veliko slovesnostjo na persi pripeli.

Novičar iz raznih krajev.

Nj. c. k. apost. Velikanstvo, Cesar, so Nj. c. k. Viso-kosti, nadvojvodu Albrehtu, general-governerju na Oger-skem Najvišje ročno pisanje poslali, s katerim spoznavajo, da so Jim vsi narodi in povsod zvesto vdanost in resnično lju-bezin skazovali, in da so z dovoljnostjo vidili, da dežela ročno v vsem napreduje. Izrekli so dalje presvitli Cesar, da se nadjajo, da se bo to napredovanje v vsih ozérah ohranilo; da bodo s terdnim sklepom se dosedanjih pravil vlade krep-ko držali in želé, da bi to povsod spoznali, zlasti pa ce-sarski služabniki se natanko po tem ravnali. Pri tem pa — pišejo — bo vedno moja skerb, da se različnim narodom še dalje njih narodna vlastitost ohrani in na njih jezik po spodobnosti gleda. — V kupčiji se dobiva papir iz tabako-vih štibelj in rebric narejen, ki se dá po barvi in duhu spo-znati, iz česa je izdelan. C. k. ministerstvo je razsodila, da ima tako papir kot izdelek iz tobaka veljati in da je ž njim pri vvožnji enako ravnati, kakor s tobakom. — Načert nove obertnijske postave je gotov in je sedaj pri der-žavnem svetovavstvu. Prijatli nepogojne obertnijske prostosti bodo tako malo z njo dovoljni kakor uni starega obertnij-skega kopita. Zvedenci vsih deželá, kateri sedanje razmére spoznajo, jo bodo pa gotovo z veseljem sprejeli. — Popi-sovanje, od Nj. Velikanstva zaukazano, se bo začelo pri-hodnji mesec v celem cesarstvu. — Na Dunaji živi 579.457 ljudi. Po takem je Dunaj četrto véliko mesto v Evropi, ker ima London 2.363.141, Pariz 1.174.346, Carigrad 786.990, Petrograd pa le 532.241 prebivavcov. — Na Oger-skem znese vsa odškodnina za odvezo zemljiš 117.497.000 gold., katerih spada na posestnike 109 milijonov 842 tavžent, na duhovne posestva pa 7 milijonov 655 tavžent gold. — Sveti Oče papež so, zvedši, kake svečanosti pripravljajo Njim v čast, svojemu prvemu ministru, kardinalu Antoneli pisali, da jih gine tolika vdanost in ljubezin, pa da vendar prav serčno želé, da bi si zavoljo Njih Rimci toliko stroškov o času revšine in sile na glavo ne nakopavali. Naj-več veselja bi jim naredili, če bi ubogim milih darov raz-delili. Pa prepozno je že bilo, tej želji sv. Očeta vstreči, ker je bilo že vse za slovesno sprejetje Njih Svetosti do-delano. Ubogi so pa vendar tudi še enkrat toliko milih da-rov prejeli, kakor jim jih je bilo spervega namenjenih. —

V Azii je cela karavana s 400 ljudmi in 1700 velbljudi v pušavi strašno poginila. Zašli so namreč v pušavi, vode in hrane jim je zmanjkalo, tako, da so ljudje in živina žeje mreti začeli. Ponudili so se trije Arabi za 20.000 piastrov karavano naprej spraviti. Ko so se nekteri popotniki, ki so jih spremili, v prvem arabskem stanu pogojevali, planejo tolovaji čez une, ki so v pušavi ostali, in vzamejo vse, bla-go in velbljude in gotovino. Ceni se vsa škoda na 5—6 milijonov piastrov. Zavoljo tega je prišlo v Bagdadu več kupcov čisto na beraško palico.

Svetega Mihela vaga.

Svet Mihael, ki vago ima,
En dan vaguje rajnce,
Ko ravno prvič kolera
Je pobirala Krajnce.

Katerega na vago dé,
Ga greh li doli tlači;
O vsacem dosti satan vé,
Se zasmehljivo pači.

Rogat merčes je svoje gnal,
Veselo zavolj zmage,
Zbor angelj-varhov je ostal
Prepaden zraven vage.

Začel je Rafael tako
Otožno govoriti:
Bogu se smili! kaj je to? —
Pa saj se ni čuditi!

Saj vémo kaj godi se vse,
Ko hodimo po sveti,
Kaj človek vés priprost počne,
Kaj satan sam si speti.

Žalvavce Rafael je zbral,
Da ž njimi gré pred Boga;
Bogu je milo tožil, djal:
Prižene nas nadloga.

Oh Oča! ti usmili se
Objoka vredne zemlje;
Strašno je, kakor doli gré,
Vse satan nam odjemlje.

Ob svet'ga Petra rimski stol
Dolg jezik on otresa.
Na tvoje pazi, kakor skol
Na ptice iz drevesa.

Kjerkoli pelje kaka pot,
Jih cele trume vjame;
Poredne kerčme so povsot
Njegove lovske jame.

Pristudil je bivavcom koč
Oblek blago domače;
Le žlahna je že sploh rekoč
Obleka za berače.

Kaj pride iz pijanosti?
Kaj lišpa zna obleka?
Ni treba meni praviti,
Poznamo ga, človeka.

Celó na božje pota gré
Peklenšek sam rogati,
Odpustek opisati vé.
Na sladko strup devati.

Marije človek ne pozná;
Otrok je mater zgubil,
Hudeba ga na verci jma, —
Kako bo tebe ljubil!

Svet Mihael, moj vojskovod,
Naj pride koj do mene."
Odborniki so šli na pot
Spolnit to naročenje.

(Konec sledi.)

Že skoraj ene duše ni,
Ki vago bi spolnila,
Zmotnjavec dobro zdaj stoji,
Možuje, da je sila.

Gospod tako odgovor dá:
„Z vojskami sem udaril,
Pa kaj je prida iz tegá? —
Svet bolj je otraparil.

Zdaj z novo kugo, — kolero
Bom žugal, strašil, tepel;
Pa malo bom opravil ž njo,
Ker človek je oslepel.

Ameriški koren bom dal
Smerdeti in pa gnjiti,
Pa človek rad bo glad prestal,
Da lé se z grehom siti.

Pijanost rada naredí
Tate, Škarjote, Kajne,
In mati je nečistosti,
Nje brat je postopanje.

Pijače, ki je Noeta
In Lota omamila,
Dalj časa terta plesnjiva
Ne bode nič rodila.

Ljudje pa bojo pili strup,
Žganje se temu pravi;
Ob manjem ino bolji kup
Ž človeka zver napravi.

Egipta kdaj nadlog deset
H posluhu ni prignalo,
Tako za dandanašnji svet
Je to še vse premalo.

Prišel bi jez do živega;
Pa vse bi zlo bolelo. —
Bo že li nespokornega
Gorje enkrat zadelo!

Saj Petrov rimski stol stoji
Nepremakljiva skala;
Zastonj pekel se va-nj grozi,
Ne krene ga iz stala.

Vodite duše lih tako
Kot vodil si Tobija,
Da jih kak Asmodej ne bo,
Pomogla bo Marija.

Človeka v kratkem bom učil,
Kaj more mati sveta,
Brezmadežno jo bo čestil,
Ker taka je spočeta.

Po ene bodem smert poslal;
Ker meni so nasproti,
Z britkostmi druge bom berzdal,
Krotil na svoji poti.

skazal našega prvega mojstra v podobarstvu. — Slavni gosp. profesor dr. Miklosiĉ se je na poti v Istro vĉeraj in predvĉeranjem mudil v Ljubljani. — Iz Dunaja naznanja neki ĉasnik, da je 1. dan oktobra odloĉen za zaĉetje voŹnje blaga po Źeleznici v Terst.

Noviĉar iz raznih krajev.

Nj. c. k. Veliĉanstvo, Cesar, so privolili, na Dunaji v letu 1859 obertnijsko razstavo napraviti. Za pripravljanje k tej razstavi se je na Dunaji zbor osnoval, ki bo v kratkem v svojih sejah se najpopred posvetoval zastran prostora, sostave, razdelbe, uredbe in kraja, ktere ga bo za poslopje izbrati. — Nj. c. k. Veliĉanstvo, Cesar, so poslali fml. baron K  llerstein-a v VarŹavo, ruskega cara v Njih imenu pozdravit; iz enacega namena je Źel general kojniŹtva, grof Źlik v Krakov. — Visoko ministerstvo za uk je razpisalo, da ne more bukev za uĉiteljske biblioteke na ljudskih Źolah posebej priporoĉati, da se mu pa prim  rno zd  , se pri tem pravila derŹati, ktero velj   za izb  ranje bukev za premije. — Vsih oĉi so sedaj na dv   mesti obrnjene. Pervo t  h mest je Stuttgart v virtemberskem kraljestvu, kjer se snideta 27. dan t. m. cesar Napoleon in car Aleksander. Drugi pot se zgodi v tem stol  tji, da se ruski in francozki vladar na nemŹki zemlji pozdravita, in nakljuĉi se, da sta si v letu 1808 v Erfurtu roke podala, in sicer 27. septembra, kakor letos. Takrat je stal Napoleon I. na temenu svoje mogoĉnosti v bliŹobi slave. Vse je bilo poderto, na zemljo treŹeno, potaptano; srednja in juŹna Evropa je zdihovala v suŹnosti. Razuu Francozke je samo Źe Rusija stala. Oblastnika t  h dv  h deŹel, ki sta malo pred se zlobno bojevala, sta sklenila, se bolj soznaniti in sta se soŹla zato v Erfurtu. Vse drugaĉe je letos. S Francozi terpi mir Źe 42 let; sedanji Napoleon nosi meĉ v noŹnici in vsakemu pametnemu Francozu se gnjusi preŹerno vneta vojska in celi svet je prepriĉan, da je namen omikanih narodov drug, kakor vzajemno mesarjenje. Kaj bodeta cesarja v Stuttgartu sklenila, ne more nihĉe vediti; da bo ta shod tudi kaj vaŹnosti imel, se po-sname iz tega, da spremlja vsacega cesarja njegov prvi minister. Bog daj, da bi bili pravi preroki, kateri pravijo, da je namen tega shoda: zatr  ti slednje sovraŹtvo med narodi, zmanjŹati armade, prekucijske naklepe zaduŹiti in blagostanje narodov pomnoŹiti! — Drugo mesto, kamor tudi vse gleda, je Rim. Vse bi rado vedlo, kaj bo papeŹ po svoji vernitvi storil. Rimci so po izgledu prebivavcov nekterih legacij mestnemu odboru pismo podali, s katerim ga prosijo, papeŹa prositi, da bi v postavodajstvu kakor tudi v upravi marsikaj popravil, kar se s potrebami in razm  rami danaŹnjih dni veĉ ne sklada. To pismo je rimski policii zlo neprijetno bilo in vse je storila, da bi ga papeŹ ne dobil v roke. — Serbski Dnevnik piŹe, da je Jako Kusovac ĉernogorskemu staraŹinstvu v Cetinje na vpraŹanje, zakaj je Cuca-ta v Carigradu umoril, odgovor dal, da je storil to iz svojega nagiba, ker je Cuca ĉernogorce gerdo obrekoval. Izgnali so ga potem iz Cetinj. Dalje piŹe imenovani ĉasnik, da je priŹel angleŹk komisar v Cetinje, med ĉernogorci, kakor mislijo, vojakov za Indijo naberat. — Znanega tolovaja Rosza Sandor-a so 10. t. m. v Budo pripeljali, kjer bo, hudodelstva veliĉanstvene razŹalitve obdolŹen, sojen, ker mu nobenega ropomora ne morejo dokazati. — V Bruselu so odperli 13. t. m. slovesni zbor oftalmologiŹki, to je, zastran bolezn   oĉi. Veĉ ko 200 najimenitniŹih zdravnikov za oĉi se je soŹlo. — StaraŹina in pervak evropejskih uĉenih moŹ, Aleksander Źl. Humboldt je obhajal 13. t. m. svoj 89. rojstni dan. — Volitve v Moldavi so se 10. t. m. zaĉele; prva je duhovŹina volila in se za zedinjenje izrekla. Ćakati je Źe, kako so posestniki in kmetje volili. — PeŹica AngleŹev, kateri Delhi oblegajo, se korenjaŹko derŹi. Trikrat so obleŹenci na-nje vdarili, pa vselaj so mogli s kervavimi

glavami jo nazaj v mesto potegniti. Tudi AngleŹi so 500 moŹ zgubili. Pa od dne do dne jim prihaja veĉ pomoĉi. — AngleŹi si prizadevajo po vsi moĉi, toliko vojakov v Indijo poslati, da si upajo tako kmali ko bo moĉ, vstajo vgasiti. Zavoljo tega naberajo dom  , kakor v družih deŹelah, vojakov, zniŹujejo dom   m  ro novincov in poŹiljajo dan na dan pomoĉ v Indijo iz V  like Britanije, z joniŹkih otokov, z otoka Malte itd. Će jim pojde vse po sreĉi, bodo v kratkem 76.000 vojakov v Indii imeli, in po besedah skuŹenega generala Ch. Napier-a jim ne bo dosti ĉez 80.000 vojakov tr  ba.

Svetega Mihela vaga.

(Dalje in konec.)

Pred BoŹji tron vojsak nebes
Kot strela v   skoĉiti
Rekoĉ: Gospod! kaj zapoveŹ?
Kaj meni je storiti?

Vse tiho je okoli blo,
Gospod Bog pa iz srede
Serdit zavzdignil je krepko
Prot vodju te besede:

„Prekleti hudobije sin
Po zemlji se razvira,
Volkov poŹreŹnih truma Ź njim
Ov  ce mi poŹira.

Z vojsko zapodi njega preĉ,
Kaj ima on pri mojih?
Naj doli v brezno gr   goreĉ
Se slinit okolj svojih.“

Priklonil se je vojskovod,
Vojsake k sebi kliĉe:
„Li kdo je kakor Bog Gospod?
Udrimo nad hudi  .“

Med tem je Satan bil prignal
Novince dol' med zlodje,
Kjer dalje je tako moŹval
SklicavŹi svoje vodje:

NakviŹko hoĉem pred Bog  ,
Naj bode mi pripuŹal,
Da, kdor se meni ne pod  ,
Kot Joba ga bom skuŹal.

Rogaĉ gr   k vagi pred nebo,
Alj notri si ne upa,
Ko redki notri cepajo.
Za njimi bistro kuka.

Ni druŹbe k nji se stisniti,
Med njo naprej hoditi,
Bogu priklon napraviti.
V pogovor se spustiti.

Zdaj ravno imenitnih ni,
Le Ź njimi se peĉati,
Do kraja jim odperati,
Odperto popuŹati.

Nazadnje truma prihit  :
Muĉenci so s Kitaja,
Nebes gorki so vredni bli;
Odpr   se jim do kraja.

Od vage Satan smuk med nje,
Le hajdimo v nebesa! —
Vojsakov notri so verste.
On praska se za uŹesa.

Tako zdaj satan moti svet
In bo ga dalje motil.
Dobi  ek mora on imet' ?
Zastonj se ni napotil.

PoŹen  an.

Oberne se na vrat na nos,
Gr   k svojim, ter jim pravi:
Zdaj vojska bo, in kdor je kos,
Naj se za-njo pripravi.

Junaki moji! drag je ĉas,
Evropo obhodite;
Da grom ne bo prezgodaj vas,
Se varno Źe prikritite.

Ti, Mamon! kamorkoli greŹ,
Le dobro se poprimi.
Ti, Belcebub! da me umeŹ,
Ti hodi proti Rimi.

Na nemŹko stran jez poletim,
DeŹele bom nadraŹil,
Da narod bode vlado Rim
Kot pajka zlo sovraŹil.

Na boj pripravljena stoji
Presneta vojska una
Pa saj smo perloviti mi,
Le tiho, buzakljuna!

Veĉ let se v   peklenski roj
Mihelu prikrivati,
NaŹuntal je ljudi na boj
Med sabo se konĉvati.

Bog svoje ljudstvo je podperl
U prid katoljŹske v  re
Na h  er sionsko se ozerl,
Jo reŹil iz prip  re.

Vojsaki BoŹji so z vojsko
PeklenŹeke podili;
Kervavo pomirit' zemljo,
So Źuntarje strebili.

Pa satan miroval ne bo,
Si Źe katero speti;
S tovarŹi se inkognito
Napravil je po sveti.

V popotni list si dal im  ,
On pravi, da je „Źega“,
In Mamon si „Previden“ d  ,
Popotva zraven njega.

Peklenski vodja Belcebub,
Kaj zmislil si je hudi?
On pravi, da je „Miloljub“,
Pa je slepar med ljudi.

„NedolŹen sem“ d   Asmodej; —
Povsod ga je zadosti,
V samotah, druŹbah in naprej,
Posebno pri mladosti.

Pogovori vredniŹtva. Gosp. M. M. v G.: Le poŹljite namenjeni sostavek.